

[Aksel Larsen.]

lade folketinget få det afgørende ord og vil forhandle med hele folketinget og med alle folketingets partier. Men jeg tror ikke, socialdemokratiet kan lave en ny politik ved hjælp af de tre nuværende regeringspartier, slet ikke ved hjælp af de tre nuværende regeringspartier alene, og jeg tror nok, socialdemokratiet vil erkende, ikke blot at det bliver nødt til at tage hensyn til socialistisk folkepartis eksistens, til vort program og vore ideer, men også at der på mangfoldige områder fra sag til sag vil kunne komme et særdeles værdifuldt samarbejde.

Man har diskuteret meget, om socialistisk folkeparti lægger op til at være støtteparti for den kommende regering eller ej, men vi lægger sådan set ikke op til andet end at få mest muligt gennemført af den politik, vi anser for den rigtige. Vi vil naturligvis forhandle med alle, men vi er af den mening, at det på mangfoldige områder må være lettere at få tilslutning til denne politik fra socialdemokratiets side end f. eks. fra venstres eller det konservative folkepartis side. Det er også det, vi vil arbejde for, men på den anden side har vi syntes, at vi havde pligt til at give ren besked i god tid forud for valget om, at en kommende regering, der som den hidtidige vil føre Danmark ind i Det europæiske økonomiske Fællesskab, fællesmarkedet, vil vi ikke kunne have noget formaliseret samarbejde med og vil vi ikke være støtteparti for.

Vi er blevet spurgt på en pressekonference, om det så betyder, at vi, hvis de borgerlige partier, efter at en socialdemokratisk regering har ført Danmark ind i fællesmarkedet, vil vælte regeringen, vil se passivt til. Til et så vrøvlet spørgsmål har vi naturligvis sagt, at det var da noget mærkværdigt noget. Det drejer sig om, hvad der skal stemmes om. Vi har da ikke forpligtet os til at være med til at vælte regeringen den dag, det passer de borgerlige partier, bortset fra at vi tror, socialdemokratiets ledelse er tilstrækkelig intelligent til, at den ikke går hen og slutter en aftale med de borgerlige partier om fællesmarkedet med carte blanche til de borgerlige partier om, at de dagen efter må vælte regeringen. Men vi håber naturligvis, at socialdemokratiet som regeringsparti vil være intelligent nok til ikke at

føre Danmark ind i fællesmarkedet, og så bliver jo meget anderledes.

Vi kender fællesmarkedet tilstrækkeligt, og hvis vi ikke havde kendt det tilstrækkeligt, så kunne vi jo høre, hvad en af fællesmarkedstilhængerne ved en fejltagelse kom til at sige i går — eller måske var det med vilje. Det var hr. Per Federspiel, som gjorde opmærksom på, at Danmark kan ikke tillade sig at anerkende Nordvietnam, for det vil vore kommende partnere i fællesmarkedet ikke kunne lide, og det vil de ikke tillade.

Ja men dér ligger altså alle konens æg. Dér ligger alle påstandene om, at vor indtræden i fællesmarkedet overhovedet ingen indflydelse får, hverken på vor indenrigspolitik, vor udenrigspolitik eller vor sikkerhedspolitik. Her ligger svaret på det, der diskuteredes på socialdemokratiets årsmøde, hvor en taler gjorde opmærksom på, at NATO kan vi endda melde os ud af med 1 års varsel, men kommer vi i fællesmarkedet, så er der intet at gøre. Han fik det mærkværdige svar, at man kunne godt melde sig ud af NATO, selv om man er medlem af fællesmarkedet. Ja, det er altså et spørgsmål om, hvordan fællesmarkedspartnere ville se på det, og hvordan de ville behandle os økonomisk. Men mere bestemt er det vel, at fællesmarkedet ganske øjensynlig — og det kan ikke nytte, man forsøger at benægte det — stræber efter at blive en statspolitisk sammenslutning, der også skal dirigere medlemsstaternes udenrigs-, sikkerheds- og forsvarspolitik. Og så bliver det vist et akademisk spørgsmål, om Danmark kan melde sig ud af NATO eller ikke kan melde sig ud af NATO.

Vi ved, at de to regeringspartier er tilhængere af NATO. Venstre har erklæret det åbent, og om de konservative ved vi, at det er tilfældet. Socialdemokratiet siger fra sit årsmøde, at de har givet klar og utvetydig besked, så nu ved befolkningen, hvor de står. Men denne klare og utvetydige besked har vi jo fået defineret i dag, og den lyder sådan, at hvis vi får bekræftelse fra fællesmarkedet på, at man godkender de vilkår, vi stiller, så vil socialdemokratiet sige ja, og ellers vil det sige nej. Men vi har bare ikke rigtig nogen klarhed over, hvad det er for vilkår. Jo, vi ved, hvad årsmødet sagde. Det